

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2025, č. j.: CPR-6102-2/ČJ-2025-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2025, č. j.: CPR-6102-2/ČJ-2025-930310-V217, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 15. 1. 2025, č. j.: KRPA-17889-18/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce

jednoho roku. Doba k vycestování byla podle ust. § 118 odst. 3 z.p.c. stanovena v délce dvaceti dnů ode dne nabytí právní moci; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 z.p.c.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že disponoval X. povolením k pobytu s platností do 19. 9. 2025. Správním orgánům se nepodařilo zjistit, zda mohl žalobce vědět o zrušení tohoto povolení, když během svého pobytu v X. až do 1. 12. 2024 nepřevzal žádné rozhodnutí.
3. Žalobce nikde neuvedl, že na území České republiky pobýval nelegálně od 23. 12. 2024 do 5. 1. 2025, když tyto údaje byly přepokopírovány z rozhodnutí, č. j.: CPR-5446-3/ČJ-2025-930310-V242. Taktéž je chybně konstatováno, že žalobci skončilo povolení dne 11. 6. 2025.
4. Žalovaná se nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j.: 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j.: 5 As 102/2013-34. Na území pobýval pouhý měsíc a půl, nespáchal žádnou trestnou činnost a žil v domnění o legálnosti pobytu vzhledem k X. povolení k pobytu. Vyhoštění na jeden rok je nepřiměřené a odporuje praxi v obdobných případech, přičemž je otázkou, zda není namístě překvalifikování řízení na povinnost opustit území.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Povinností správních orgánů nebylo zjišťovat, zda žalobce věděl o zrušení svého pobytového oprávnění, ale zda byl oprávněn k pobytu na území České republiky v době kontroly. Žalobce si měl být vědom, k jakým účelům mu bylo vydáno pobytové oprávnění, a tyto podmínky měl plnit. Zřejmé nesprávnosti jsou písařskými chybami, jež byly opraveny v usnesení ze dne 23. 5. 2025. Žalobce v řízení neuvedl žádné konkrétní argumenty k prokázání nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Proti stanovené délce vyhoštění žalobce nic nenamítal a tuto dobu žalovaná pokládá za odpovídající danému případu a souladnou se správní praxí. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 13. 1. 2025 byl žalobce zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobce neprokázal pobytové oprávnění a vzniklo podezření, že pobývá na území neoprávněně (úřední záznam ze dne 13. 1. 2025, č. j.: KRPA-17889-5/ČJ-2025-000022).
8. Dne 13. 1. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-17889-10/ČJ-2025-000022).
9. V rámci svého výsledku dne 13. 1. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-17889-11/ČJ-2025-000022, žalobce mj. uvedl, že dne 23. 10. 2023 přicestoval do X., kde získal pobytové oprávnění a pracoval. Do České republiky přijel 1. 12. 2024, kdy nevěděl, že mu

bylo zrušeno pobytové povolení. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné příbuzné ani žádnou osobu, kterou by vyživoval či měl v osobní péči. Nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie a neexistuje žádná osoba, kvůli níž by ukončení pobytu bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného nebo soukromého života. V České republice nemá žádné závazky nebo pohledávky, jakož ani kulturní či společenské vazby. Žalobci není známa žádná překážka ve vycestování do země původu, vycestuje dobrovolně, v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí, ohrožení na životě ani zbavení osobní svobody.

10. Podle zprávy Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní spolupráci, ze dne 13. 1. 2025, (k němuž byla přiložena odpověď X. strany) žalobce neměl žádné platné povolení k pobytu a ani neměl zažádáno o žádnou formu pobytu na území X. Zaměstnanecká karta byla žalobci zneplatněna k 11. 6. 2024.
11. Dne 15. 1. 2025 se žalobce seznámil s podklady, vyjádřit se nechtěl.
12. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 15. 1. 2025, č. j.: KRPA-17889-18/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 z.p.c.
13. Následně podal žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu blanketní odvolání, jež ani dodatečně neodůvodnil.
14. Dne 5. 5. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.
15. Usnesením žalované ze dne 23. 5. 2025, č. j.: CPR-6102-5/ČJ-2025-930310-V217, byl opraven text odůvodnění napadeného rozhodnutí tím způsobem, že žalobci je vytýkáno, že pobýval na území členských států Evropské unie a smluvních států od 12. 6. 2024 do 13. 1. 2025 bez platného oprávnění k pobytu. Rovněž byl pozměněn text odůvodnění ohledně počátku neplatnosti povolení k pobytu na dobu od 11. 6. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Dne 30. 6. 2025 soud ve věci konal jednání. Zástupce žalobce uvedl, že správní orgány rozhodovaly v rozporu s ustálenou praxí, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřené; k důkazu předložil tři rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, v nichž byla třem jiným cizincům uložena povinnost opustit území. Žalovaná se z účasti na jednání omluvila.
18. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

19. Podle ust. § 119a odst. 2 z.p.c. *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
20. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce pobýval v Schengenském prostoru neoprávněně ode dne 12. 6. 2024 (předchozího dne skončila platnost jeho zaměstnanecké karty vystavené X. orgány) do dne 13. 1. 2025 (kdy byl zajištěn policejním orgánem). O uvedeném jednoznačně svědčily sdělení Policejního prezidia s přeposlanou zprávou X. strany a úřední záznamy ze dne 13. 1. 2025. Jestliže žalobce tvrdil, že o zrušení pobytového oprávnění nevěděl, potom soud konstatuje, že zaměstnanecká karta je vázána na konkrétní pracovní místo v některém z členských států Schengenského prostoru. Neslouží k žádnému jinému účelu pobytu, než je právě pracovní činnost, a občan třetího státu přitom musí být kontaktní pro orgány veřejné moci na místě hlášeného pobytu. Žalobce tudíž nijak neomlouvají faktické nepřebírání písemností v místě hlášeného pobytu na území X. ani jiné důvody, proč o skončení pobytu nevěděl. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy zjištěn dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. Zároveň k uložení správního vyhoštění není třeba zaviněného neoprávněného pobytu, tudíž ani případná absence zavinění nemohla být žalobci ku prospěchu.
21. Sdělení X. strany k neoprávněnosti pobytu lze považovat za dostatečný podklad, nebylo namístě, aby si správní orgány opatřovaly další dokumenty. Správní orgány ani nemusely ověřovat, zda X. řízení o ukončení žalobcova pobytu včetně informování o této skutečnosti dodržovalo žalobcova základní práva, neboť mezi členskými státy EU platí v cizinecké oblasti zásada vzájemné důvěry (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j.: 4 Azs 73/2017 – 29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS). Samotný právní soulad ukončení pobytu v X. žalobce nikterak nezpochybňoval, pouze hovořil o své nevědomosti stran dané skutečnosti.
22. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j.: 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „*Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložení správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).
23. Správní orgán I. stupně i žalovaná se podrobně zabývaly také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobce k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobce v České republice nemá žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek, naopak v zemi původu má zázemí. Žalobce v rámci svého výsledku neuvedl žádné informace k soukromým nebo rodinným poměrům, jež by znemožňovaly jeho vycestování. Ve vycestování do země původu žalobci nic nebrání, jak při výsledku potvrdil i on sám. Soud se proto neztotožňuje s námitkou, že nebyla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a z.p.c.

24. Jde-li o zřejmé nesprávnosti ve formulaci odůvodnění napadeného rozhodnutí, které žalobce zmiňoval v bodu b) části III. své žaloby, žalovaná je odstranila usnesením ze dne 23. 5. 2025, č. j.: CPR-6102-5/ČJ-2025-930310-V217, v čemž soud neshledal pochybení. Napadené rozhodnutí tudíž ob stojí i ohledně časového vymezení doby neoprávněného pobytu. Ostatně, i bez opravy prostřednictvím usnesení by napadené rozhodnutí obstálo, neboť se jednalo o zřejmé písařské chyby a z kontextu napadeného rozhodnutí bylo možné bez potíží dovodit správnou dataci.
25. Doba, po kterou žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, ba při dolní hranici, a správní orgány ji řádně odůvodnily. Za situace, kdy žalobce na území Schengenského prostoru pobýval neoprávněně půl roku, nelze v postupu žalované shledat zneužití správního uvážení. Případná absence zavinění neoprávněnosti pobytu pak nepředstavuje polehčující okolnost (k uložení správního vyhoštění se nevyžaduje), naopak zavinění (zvláště úmyslné) by mohlo představovat okolnost přitěžující.
26. Žalobce dále namítl neodůvodněné odchýlení se od správní praxe, k čemuž na jednání předložil tři rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje o povinnosti opustit území týkající se tří jiných cizinců stejné státní příslušnosti jako žalobce, kteří měli rovněž X. povolení k pobytu. Soud však na základě předložených rozhodnutí neodůvodněné odchýlení se od správní praxe neshledal. Předně, uvedené tvrzení nebylo ve správním řízení předestřeno, nebylo proto vadou napadeného rozhodnutí, pokud se k němu žalovaná nevyjádřila. Ve věci ostatních cizinců též nerozhodoval prvostupňový orgán, nýbrž Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, obdobně se nemusí shodovat ani krajské soudy ohledně určitých právních otázek, je na nadřízeném orgánu, aby případnou odchýlnou praxi sjednotil. Praxe jednoho konkrétního krajského policejního ředitelství zároveň neříká nic o praxi samotné žalované, jejíž rozhodnutí je žalobou přezkoumáno. Konečně, skutkové okolnosti jsou u ostatních cizinců odlišné; ve všech třech případech bylo v době příjezdu na území České republiky jejich X. pobytové oprávnění platné, ve dvou z nich dokonce i v době, kdy s nimi bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, zatímco žalobce pobýval v X. po zrušení pobytového titulu ještě více než pět měsíců a následně vycestoval do České republiky v době, kdy již dávno žádným pobytovým titulem nedisponoval.
27. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce